

Ubelské genius loci

Před pár dní se za mnou stavila Hanička s prosbou, zda bych neobohatila Ubelský občasník nějakým tím článkem. Pravda, moc se mi do toho nechtělo, nejsem až tak místní, tak co můžu „Ublanům“ vykládat, ale na druhou stranu je to fajn příležitost prozradit, jaké kouzlo v sobě Ublo skrývá a možná o tom jeho obyvatelé ani neví. Před necelými dvěma lety jsme si tu s mužem pořídili roubenku (naproti hasičárně) a prcháme sem, kdykoli nám to jen čas dovolí. Už když jsme sem přijeli poprvé, měli jsme pocit, že to je to pravé ořechové, dýchlá na nás poklidná atmosféra s okouzující přírodou. Na loukách mezi lesy se pásly krávy a ovce a časem jsme objevili i koně. Zkrátka idyla. Rozhodování bylo více než rychlé a během pár minut bylo jasno. Vřelého uvítání se nám dostalo ze všech stran, přišel nás tehdy pozdravit i pan starosta a poptat se, jak se nám tu líbí, což nás velmi potěšilo a překvapilo zároveň. Čím nás však Ublo opravdu téměř šokovalo, je jeho kulturní činnost. Tolika aktivitami se nemůžou často pochlubit ani v lečjakém velkoměstě. Pořádání divadelních představení, koncertů na hřišti (škoda jen, že festáček letos neproběhl), společenských zábav na „Zemské ose“ atd. Zkrátka, možná máme ještě růžové brýle mámení, ale v Uble je nám pořád moc krásně. Žijí tu vřelí a přátelští lidé, kteří si neváhají navzájem pomoci a především se umějí bavit. No a takové mámení si necháme líbit!

Martina K.

Zvonice

Na zrekonstruované zvonici se už brzy rozezní také nový zvon. Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem, kteří se finančním příspěvkem podíleli na jeho pořízení. Mezi občany se vybralo 10 876 Kč, spolek

UBBAB věnoval částku 5000 Kč.

Také ochotnický soubor předal starostovi obce při letošní venkovní derniéře, která se konala 10. září na hřišti, šek na pořízení zvonu, a to ve výši 20 tisíc korun. Celkem bylo tedy vybráno 35 876 Kč.

INFORMACE OÚ

Informace o územním plánu

Zastupitelstvo obce na svém zasedání dne 14. 9. 2011 schválilo formou Opatření obecné povahy č. 1/2011 Územní plán obce Ublo.

Textové a grafické části včetně dokladů budou v souladu § 165 odst. 1 stavebního zákona uloženy na Obecním úřadě Ublo.

Rušení nedělního klidu

Zastupitelstvo obce zatím tento problém nechce řešit obecně závaznou vyhláškou, proto se na občany obrací touto výzvou.

Prosím respektujte nedělní klid, buďte ohleduplní ke svým sousedům a zahradní práce jako sečení trávy, řezání motorovou pilou či jiné hlučné pracovní aktivity

nechejte na jiné dny.

Upozornění

Upozorňujeme občany, kteří nemají zaplacený poplatek na tento rok za komunální odpad a ze psů, aby je uhradily nejpozději do 15. listopadu 2011.

VANCOUVER NÁS OPRAVDU DOSTAL

Letní měsíce přály cestování a mezi Ublany se našli i tací, kteří se letos rozhodli vyjet i dál než do obligátního Chorvatska nebo Itálie. Martina Kovářová a její přítel Martin Filgas se třeba vydali na tři týdny do Kanady.

Martino, jak vznikl nápad navštívit právě tuto zemi?

Oba dva rádi cestujeme, no a Kanada, to byl pro mě odmalička sen, země, kam bych se chtěla jednou vypravit. A tak když nám náš kamarád Pítr, který v současné době v Kanadě pracuje, a jeho přítelkyně, která tam taky nějaký čas pracovala, nabídli, abychom tam vyrazili, neváhali jsme a využili příležitosti. Jediné, co nás brzdilo, byla poměrně velká finanční nákladnost téhle cesty, ale vzhledem k tomu, že jsme tušili, že se takováto šance už nemusí naskytnout, nakonec jsme to nějak vyřešili a odletěli. Ve Vancouveru už na nás čekal zmíněný Pítr: v Česku vystudoval pedagogiku, pracoval dokonce ve Výzkumném ústavu pedagogickém, taky je grafik a v Kanadě si chtěl samozřejmě najít práci v oboru. To se mu ale zatím nepodařilo, takže pracuje na stavebách a s kolegy montují okna, ať už do mrakodrapů, nebo rodinných domků. Každopádně v Kanadě je už potřetí, má ji projetou, a tak se stal naším velkým rádcem a průvodcem. Vymyslel nám trasu, poradil, kam se podívat, co neminout a co za vidění nestojí. V tomto směru nám velice pomohl.

Jak to tedy konkrétně v Kanadě probíhalo?

Jeli jsme tam na tři týdny a celý pobyt jsme si rozdělili do tří etap. První byla v samotném Vancouveru, kde jsme mohli bydlet u Pítra doma. Další týden jsme objeli Vancouver Island, což je největší ostrov na západním pobřeží Ameriky vůbec. No a poslední týden jsme prožili v nádherných Rocky Mountains, tedy česky ve Skalistých horách.

Líbil se vám Vancouver?

Rozhodně. Je to úžasné město, které ovšem jako anonymní velkoměsto vůbec nevypadá, větší chaos jsem zažila třeba v Praze nebo v Londýně, Vancouver působí velice klidně. Tamní životní styl je úplně jiný; my Češi obvykle vstáváme kolem šesté do práce a pak se tam na mnoho hodin uzavřeme a odpoledne nebo večer vyrážíme domů. Tam to funguje trochu jinak; ráno se jde na snídani a kafe do nějakého rychlého občerstvení, přečteš si tam noviny a teprve potom jdeš do práce. Oběd se taky řeší v nějaké restauraci, ve městě. Ve Vancouveru jsou taky velice využívány služby; cokoli, co potřebuješ, od zametání ulice po stříhání keřů, za tebe může někdo udělat a obvykle udělá a ty za to zaplatíš pro Kanaďana snesitelnou částku. Takovýto denní režim dává člověku více volnosti. Životní tempo je kupodivu pomalejší, lidé se snaží hodně odpočívat, dělat jen tolik, kolik potřebují k nějakému životnímu standardu, a pak odpočívají.

Hodně sportují, jezdí na kole, na bruslích, surfují, chodí po horách... Vancouver je v tomto směru město obrovských možností: leží na pobřeží a hned za městem se tyčí vysoké hory! Město patří dokonce do první desítky v žebříčku měst na světě, kde se nejlépe bydlí. Nedivím se!

Jak se Kanaďané chovají k cizincům?

Nikdo se na ně nedívá přes prsty – to je dáno historicky, Kanada je země přistěhovalců, takže většina lidí o sobě prohlašuje, že jsou nepůvodní obyvatelé s kořeny někde jinde. I když vlastenectví samozřejmě funguje, Kanaďané jsou na svou zemi hrdí.

Často se mluví o americkém pokrytectví: lidé se chovají a tváří, že jsou šťastní a veselí, ale realita je třeba jiná. Setkala ses s tím nebo probíralas to třeba s místními?

Jak už jsem zmínila, k cizincům se tady místní chovají přátelsky, navíc jsou ochotní pomoci a sami se nabízejí, takže v tomto směru jsme se s nějakým pokrytectvím nesetkali. Řekla bych, že lidé jsou od malička vychováni takto se chovat a tvářit, takže o nějakém pokrytectví se snad ani mluvit nedá, je to prostě určitý vzorec chování, který většina přijala a respektuje. A žije se tak snad jednodušeji.

Otevřenost a ochotu místních poradit nebo i pomoci jste zažívali jen ve městě, nebo i na venkově?

Úplně všude, ale samozřejmě generalizace tady není na místě – projeli jsme jen kousíček Kanady. A Vancouver je navíc hodně speciální záležitost.

Jak jste tedy ve Vancouveru trávili čas?

Hodně jsme se toulali po městě a já jsem byla opravdu nadšena architekturou, která neuvěřitelným způsobem kombinuje sklo, kov a přírodní prvky... Třeba z nějakého mrakodrapu najednou tryská vodopád, nechápala jsem, ale bylo to fascinující... Až pak v přírodě jsem pochopila, odkud pramení inspirace architektů – na vodopád tam třeba narazíš na každém kroku a to sepjetí velikánů, třeba skalisek, a vody, to je pro Kanadu opravdu typické. Člověk zažije architektonický šok už na vancouverském letišti hned po přiletu. Co si budeme říkat, letiště jsou si vlastně na celém světě podobná, ne tak to ve Vancouveru. První, co po vysednutí uvidíš, je totem, vycpaný medvěd, vodopád, akvárium... je to úplně něco jiného.

Vychutnali jste si i noční život ve městě?

Měli jsme to štěstí, že jsme v Kanadě byli i prvního července. V tom dni se tady slaví Kanadský den, národní svátek připomínající ustavení konfederace, a místní se baví naplno. Každá čtvrť pořádá ohromné průvody a vystoupení, lidé, ale i psi nosí oblečení v kanadských barvách, je to neuvěřitelný pohled. Rozdávají se vlaječky a dárčky, všichni jsou veselí, myslím, že si to lidé opravdu užívají. No a venku jsme byli přes noc nejen v tomto dni. Jistě, kriminalita ve Vancouveru existuje a určitě tam jsou i čtvrti, kam bys v noci sama chodit neměla, ale to je i u nás. Myslím, že policie tam funguje výborně, na ulici ji vidíš neustále, a to jak ve dne, tak v noci, takže máš pocit bezpečí. Policisté mají větší autoritu a asi i možnosti... ne, ve městě, v centru, kde jsme se převážně pohybovali, jsme nikdy žádné obavy nezažili.

Využívali jste městskou dopravu?

Ano, bydleli jsme v severní části města a do centra

jsme se vždy museli přepravit tzv. sea busy, tedy mořskými autobusy. Jejich trasy vedly kolem velké zátoky, proto asi ten název. Využívali jsme i klasické městské autobusy a zážitek byl, když jsme si vypůjčili kola. Třeba projet jeden z největších parků ve městě, Stanley park, který leží na velkém poloostrově a z velké části ho omývá oceán, to je zážitek nad zážitky... jedeš a jedeš, chvíli jsou nad tebou obrovské mrakodrapy, za chvíli sleduješ na hladině zaoceánskou loď, pak se najednou na dlouhý čas ocitneš v hlubokém lese s prastarými stromy... No a samozřejmě jsme se pohybovali pěšky, ale nejprve musíš nějak někam dorazit... ty vzdálenosti jsou ve Vancouveru opravdu obrovské.

Měli jste čas zajít do divadla, do kina?

Martin nemluví anglicky, proto by to pro něj nemělo smysl. Co jsme si ale opravdu užili a bylo to pro nás něco jako divadlo, to byly návštěvy různých typů restaurací, od mongolské, japonské, čínské, přes všechny ty kanadské fastfoody. Například v mongolské restauraci připravoval kuchař jídlo přímo před námi na rožni, to byla show! A vůbec dění ve městě na ulicích... bylo pořád co pozorovat.

Jaká je životní úroveň ve Vancouveru?

Panují tam velké rozdíly, město je docela drahé, i když většina lidí má šanci si dobře vydělat. Taky sociální systém, třeba způsob, jak se platí daně, je jednodušší než u nás, podnikatelům nikdo nehází klacky pod nohy, a přesto si stát suverénně hlídá daňové úniky. Nicméně na ulici potkáš dost žebráků, nikdy jsem se mimochodem s takovým počtem nesetkala. Sociální systém ale asi v té základní rovině funguje, denně tito lidé dostávají zdarma nějakou polévku, v zimě přikrývku. Mohou si také přivydělat sbíráním plechovek od nápojů, vybírají je ze speciálních košů a dostávají za to nějakou odměnu.

Po týdně ve Vancouveru jste odjeli na Vancouver Island. Jak jste se po tak obrovském ostrově pohybovali?

Pronajali jsme si tam auto a na ostrov samotný jsme se dostali trajektem, cesta nám trvala asi hodinu a půl a byl to zážitek. Trajekt je velmi podobný tomu mezi Anglií a Francií, máš volný přístup na palubu, ale je z ní co pozorovat... vidíš všechno ty překrásné hory, ostrovy a ostrůvky kolem, dohlédneš až do USA. Míří sem hodně turistů, ale i běžní Kanadáné, kteří tady pracují. Na ostrově leží i hlavní město Britské Kolumbie Victoria vystavěné ve viktoriánském stylu. Ten kontrast s Vancouverem, který jsme tehdy zrovna opustili, byl obrovský – třeba i parlament tady je ve viktoriánském stylu, takový malý Buckinghamský palác. A hned vedle vidíš stát vysoký totem; řekla bych, že je to něco jako odpustek na špatné svědomí, protože samozřejmě původní obyvatelé jsou tady dnes v menšině a jejich historie po příchodu Evropanů byla hodně neveselá.

Narazil jste na jiné stopy těchto původních obyvatel?

Ano, potomky původních obyvatel jsme tady potkávali častěji než ve Vancouveru, ale fakt je, že žijí v rezervacích. Jejich životní styl tam je umělý, nastavený Evropany. Nicméně turista nemá šanci poznat, jak vlastně tito „native“, jak jsme jim říkali, žijí. Do rezervací se běžně nedostaneš, vede do nich nějaká brána. Obvykle žijí v chudších domech, lidé

jezdí mimo rezervaci do práce. Většinou dělají ty méně placené práce a systém je nastaven tak, že nemusí platit daně. Opět nejspíš jakýsi odpustek, protože dnešní potomci původních osadníků jsou si vědomi, že jejich předkové zabrali neoprávněně něčí půdu. Hodně se o tom dovíš v Muzeu kanadské historie ve Victorii; tam snadno pochopíš, jak těžké a nespravedlivé boje na území dnešní Kanady kdysi probíhaly. Taky většina suvenýrů, které na ostrově můžeš zakoupit, má něco společného s původními obyvateli, jen dneska už je asi těžké rozpoznat, co je původní vliv a co pustá komerce.

Jezdili jste po ostrově jen autem, nebo jste i chodili?

Určitě jsme hodně chodili a podnikali túry do hor, to je něco, co má rád Martin, a proto jsme tomu věnovali hodně času. Na ostrově byla letos, nebo vlastně loni, netypicky dlouhá zima, takže sníh se tam držel ještě v létě a některé úseky byly proto docela nebezpečné. Hory bych přirovnala k evropským Alpám, jen jsou rozlehlejší a taky vyšší. Spávali jsme v přírodních kempech, obvykle jednoduše vybavených, ale luxusně spravovaných a čistých, obvykle poloprázdných. Některé kempy byly i bez elektřiny, někde měli jen suché záchody, ale všechny byly „po americku“ dostupné autem. S čím jsme se tam absolutně nesetkali, to byla nějaká forma vandalizmu, to tam prostě není.

Užili jste si i moře?

Ano, ale na koupání to určitě nebylo, i když pláže byly překrásné. Spíše se tam surfuje! Udělali jsme si ale radost a zaplatili jsme si výlet člunem na velryby a opravdu jsme měli štěstí a jednu jsme potkali – sledovali jsme ji ze vzdálenosti asi sto metrů a byla neskutečná.

A pak jste opustili ostrov a vydali se do vnitrozemí, do Rocky Mountains. Jaké to bylo tam?

Samotným zážitkem byla už cesta tam. Museli jsme se dostat přes kanadskou poušť, je to vlastně rozlehlá step, ale najdeš tam i kaktusy. Je to zvláštní oblast s teplým podnebím, poměrně suchá, ale sem tam jsou jezera, takže je lidé využívají k zavlažování a z části pouště udělali opravdu úrodnou zemi, kde se daří ovoci a vinohradům. V oblasti najdeš taky stará města, kam se dříve sjížděli lidé kvůli zlatu a jiným kovům, které se tady daly najít. No a přímo za touto oblastí jsou Rocky Mountains; s horami podobné rozlohy nemáme v Evropě zkušenost, to jsou stovky a stovky kilometrů

štítlů a údolí, něco neuvěřitelného. Vede přes ně něco jako dálnice lemovaná vyhlídkami a přiznávám, že už jsme byli z toho cestování a přemíry zážitků tak unaveni, že jsme si často ani neuvědomovali, na jakou krásu máme šanci se dívat. Všechny ty vodopády, jezera, údolí a hřbety hor jsou dostupné, samozřejmě náročnost je různá, ale značení není ani z části takové jako u nás. Prostě tam vede cestička, které se musíš držet, taky je nutné mít mapu a hlavně o horách něco vědět. Tam když uděláš chybu, nemusí to dobře dopadnout.

Může tě překvapit třeba medvěd?

No to každopádně, například v některých oblastech je dokonce dané zákonem, že turisté musí chodit minimálně po třech, protože tři lidé udělají nějaký hluk, mluví, medvěd to slyší a je velká šance, že se lidem vyhne. Většina medvědů, tak devadesát procent, jsou sběrači, jen zbytek lovci, a ani ti na člověka neútočí sami, jen když je překvapíš a zaskočíš. Nebezpečné jsou samozřejmě samice s mládětem. V horách se taky prodávají speciální rolničky, které při chůzi vyzvánějí a medvěda varují. No každopádně my jsme ale na medvěda dlouho nenarazili, i když jsme si to strašně přáli a byla to jedna z věcí, kterou jsme chtěli zažít. Už jsme mysleli, že odjedeme bez tohoto zážitku, ale nakonec jsme viděli hned tři v jednom dni. Když jedete po té silnici přes hory, čas od času natrefíte na shluk aut u krajnice a ze všech okének trčí ruce s foťáky a spěšně něco fotí... Obvykle právě medvěda, soba, losa, kanadského jelena nebo něco podobného. Takže i my jsme už skoro na konci pobytu uviděli medvěda v příkopě u cesty, chvíli mu trvalo, než odešel, takže jsme si ho prohlédli, no a pak jsme v tomto dni na medvěda natrefili ještě dvakrát. Byli jsme opravdu nadšení.

Kanada tě, jak tě tak poslouchám, okouzila. Máš v plánu se tam vrátit?

Jednoznačně. I když nemám ráda velká města, Vancouver mě dostal a určitě se tam chci ještě podívat a prozkoumat ho podrobněji, stejně tak i Rocky Mountains. Ale my jsme viděli opravdu jen nepatrnou část z této překrásné země, láká mě navštívit třeba Yukon a taky oblasti, kde se mluví francouzsky. Snad se nám to v budoucnu podaří.

Ptala se saze.

Myslivecké sdružení Ublo a Honební společenstvo
v Uble srdečně zvou
na **POSLEDNÍ LEČ**, která se koná
v sobotu **3. 12. 2011** od **16 hod.**
v sále hospůdky U zemské osy. K tanci a
poslechu
hraje oblíbená kapela Jazzubs. Připraven je
jako vždy
zvěřinový guláš a bohatá tombola.

Události posledních týdnů

HASIČI

V posledním čísle občasníku jsem psal o začátku sezony a najednou je tu sezona konec a je potřeba shrnout naše letošní působení. Začnu u starších žáků, kteří se díky účasti ve Zlínské lize mladých hasičů (6 soutěží), třem pohárovým a jedné okrskové soutěži zúčastnili z našich družstev nejvíce závodů v hasičském sportu. Ti mladší se předvedli jen dvakrát, zato vždycky přivezli zlatý pohár.

K výkonu mladších žáků je třeba připočíst ještě třetí místo Liborka Punčocháře v soutěži jednotlivců na 60 m s překážkami ze soutěže v Huslenkách.

I ženy mají za sebou slušný počet soutěžních útoků, tak jako všechny naše družstva okrsek a k tomu pět pohárůvek. Muži to zase zachraňují účastí na námětových cvičeních. První cvičení absolvovali ve Vizovicích při příležitosti oslav 125. výročí vzniku jejich SDH. Na druhé cvičení zajeli do Liptálu. Zde se společně s dalšími 24-mi sbory ze zlínského i vsetínského okresu zúčastnili taktického cvičení v dálkové dopravě vody z Liptálu Lůžka až na vrchol Vartovny k rozhledně. Byla to další nová zkušenost. Celou sportovní sezonu jsme zakončili na ubelském horním hřišti a jak jinak než soutěží. O nejlepší čas mezi sebou bojovala družstva mladších i starších žáků, dorostu, žen, mužů a narychlo vzniklá rodinná seskupení Geržičákoví, Baťovi a Helegdovi, Juráňovi a spol. a družstvo VIP, které toto klání nakonec i vyhrálo. Všichni jsme se pobavili, zasoutěžili si a také jsme byli rádi, že nás přišli podpořit i naši zasloužilí členové.

Tak a teď se můžeme vrhnout do zimní přípravy a do náboru nových členů. Protože nám někteří naši mladší žáci vyrostli do starších žáků, potřebovali bychom

posílit mladší kategorii. Takže kdo z vás nejmladších kluků, ale i holek se chce stát hasičem, tak přijďte. Těšíme se na vás.

Jiří Geržičák

Dle úsměvů a spokojených výrazů přítomných vládla na setkání dobrá nálada a příjemná atmosféra. Doufejme, že podobných příjemných setkání se bude konat co nejvíce.

DRAKIÁDA 24. 9. 2011

Letošní podzim se opravdu vyvedl. Krásné počasí pozdního babího léta přímo vybízelo k venkovním aktivitám. Zkrátka pro konání letošní drakiády panovaly naprosto ideální klimatické podmínky. Azurová obloha, sluníčko, na kopci nad dědinou tak akorát větrno. A tak se vyřádily nejen děti, ale i někteří rodiče. Draci létaly opravdu vysoko, k vidění byly batmani, různá zvířátka, krabičáci...

Vydařené odpoledne zakončili účastníci opékáním špekáčků na hřišti.

SETKÁNÍ S DŮCHODCI

Dne 15. 10. 2011 se v naší obci uskutečnilo tradiční setkání s důchodci. K této příležitosti byla vybrána zasedací místnost obecního úřadu, kde na zúčastněné čekalo občerstvení a reprodukováná hudba. Přivítání a úvodního slova se ujal starosta obce a popřál všem hezkou zábavu.

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Jiří Geržičák, Petra Tomancová, Jana Navrátilová

Foto: Ondra Trubák, Jiří Geržičák, Jarmila Šimková